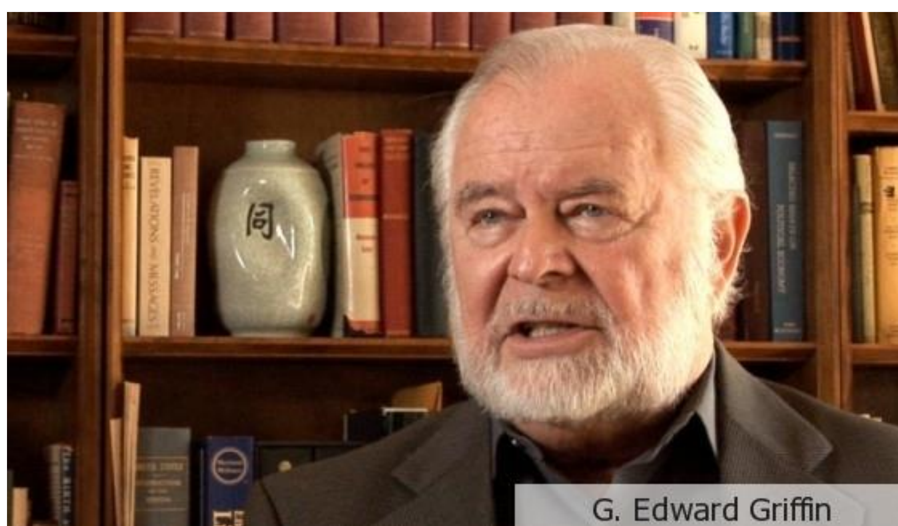
CREATURA DIN INSULA JEKYLL
G. Edward Griffin

INTRODUCERE

G. Edward Griffin este scriitor și producător de film documentar, cu multe titluri de succes la activ. Este listat în *Who's Who in America* și binecunoscut datorită talentului de care a dat dovadă în cercetarea unor probleme dificile și prezentarea lor simplă și clară, pe înțelesul tuturor. S-a aplecat asupra unor subiecte diverse ca arheologia și istoria veche a Pământului, Sistemul Federal de Rezerve și sistemul bancar internațional, terorism, subversiune internă, istoria taxării, politica externă a Statelor Unite, știința și politica în terapia cancerului, Curtea Supremă și Organizația Națiunilor Unite. Cele mai cunoscute lucrări ale sale sunt: **The Creature from Jekyll Island, World Without Cancer, The Discovery of Noah's Ark, Moles in High Places, The Open Gates of Troy, No Place to Hide, The Capitalist Conspiracy, More Deadly Than War, The Grand Design, The Great Prison Break** și **The Fearful Master.**

G.E. Griffin a absolvit Universitatea din Michigan cu o teză în libertatea expresiei și comunicare. Pregătindu-se să scrie cartea despre Sistemul Federal de Rezerve, s-a înscris la Colegiul de Planning Financiar din Denver, Colorado. Scopul său nu a fost să devină un profesionist în domeniu, ci să înțeleagă mai bine adevărata lume a investițiilor și piața bancară. A obținut diploma CFP (*Certified Financial Planner*) în 1989.
Domnul Griffin a primit mult-râvnitul Telly Award pentru excelență în producția de televiziune. Este creatorul *Reality Zone Audio Archives* și Președintele *American Media*, o editură și companie de producții video în California. A fost membru al Comitetului Director al *The National Health Federation* și *The International Association of Cancer Victors and Friends*. Este fondatorul și președintele *The Cancer Cure Foundation*. De asemenea, este fondatorul și președintele organizației *Freedom Force International* (www.freedomforceinternational.org).

O expunere publică susținută de G. Edward Griffin pe marginea cărții sale, *The Creature from Jekyll Island*

Vom începe printr-o scurtă incursiune în trecut, pentru a crea o perspectivă istorică acestei expuneri; vom călători în primul secol î.Hr., în micul regat Frigia. Acolo a existat un filozof pe nume Epictet, care a spus *„Aparențele sunt de patru feluri: lucrurile fie sunt așa cum par a fi; fie nici nu sunt nici nu par a fi; fie sunt, dar nu par a fi; fie nu sunt și totuși par a fi”*. Când am

citit aceasta aserțiune pentru prima oară m-am amuzat teribil și m-am gândit că dacă Epictet ar trăi astăzi, cu siguranță ar fi profesor la Harvard iar specialitatea sa ar fi banii și problemele bancare; sună exact ca multele explicații pe care le-am citit despre diversele aspecte ale Sistemului Federal de Rezerve (FED). Ce voia Epictet să spună este că aparențele sunt înșelătoare. Așadar, din întâmplare, Epictet mi-a dat o idee despre calea pe care trebuie s-o urmez în abordarea subiectului cărții mele. Pot porni de la aceasta temă deoarece, dacă există ceva cu adevărat înșelător pe lume, acesta este Sistemul Federal de Rezerve. De fapt, e una din acele aparențe de tipul al patrulea, anume acelea care nu sunt și totuși par a fi. Vom folosi aceasta ca punct de reper. Ne vom întoarce aici din când în când s-o subliniem, deoarece ne spune ceva fundamental despre Sistemul Federal de Rezerve și anume că aparențele înșeală.

Când am studiat acest subiect, am ajuns la uimitoarea concluzie că Sistemul Federal de Rezerve nu trebuie auditat, ci abolit. Deși ideea de a audita sistemul este tentantă, am descoperit că dacă ar fi luat la puricat, ar primi un raport final favorabil, deoarece cu certitudine face exact ceea trebuie, conform legii. Ceea ce face însă după litera legii este o justificare suficientă pentru a-l aboli, deci sarcina noastră este să înțelegem cu exactitate care sunt atribuțiile Sistemului Federal de Rezerve. Adevărul este că majoritatea oamenilor nu au nici cea mai mică idee despre ce este vorba. Există motive serioase pentru care FED-ul ar trebui abolit. Vi le voi citi acum, să vă faceți o idee. Am folosit fraze concise, șocante cumva, ca să le puteți memora:

- FED-ul este incapabil să realizeze obiectivele pe care și le-a propus.
- Este un cartel care operează împotriva interesului public.
- Este instrumentul suprem al cămătăriei.
- Este sursa celei mai necinstite taxe.
- Încurajează războiul.
- Destabilizează economia.

Nu știu ce credeți despre aceste puncte. Cu siguranță, unii dintre dv. sunt de acord cu ele din start, dar presupun că există și sceptici aici, în aceasta seară [n.t.: aceasta este transcrierea unei conferințe cu public]; sper că sunt, altfel aș fi doar un pastor vorbind corului. Știu că mereu există câțiva sceptici care frecventează aceste întâlniri și acelora mă voi adresa acum, pentru că nu demult mă număram și eu printre ei. Nu cu multă vreme în urmă, aș fi considerat și eu că aceste idei sunt extremiste și că nu pot fi susținute de dovezi. Deși timpul nu-mi permite să le abordez pe toate, aș dori să le prezint pe primele patru și să va arat că există motive pentru orice persoană rațională să concluzioneze că aceste afirmații sunt adevărate.

Să începem cu momentul apariției *Creaturii din Insula Jekyll*, crearea Sistemului Federal de Rezerve (și pe toți cei care-și imaginează că vom viziona partea a doua a filmului Jurassic Park îi avertizez că au greșit sala). Titlul a fost ales, bineînțeles, pentru a atrage atenția, dar are totuși o semnificație aparte. Pentru cei care nu au avut încă șansa de a studia acest subiect, voi preciza că Jekyll Island este o insulă reală, aflată lângă coasta statului Georgia. Pe acea insulă, în 1910, a fost creat Sistemul Federal de Rezerve, la o întâlnire ultrasecretă. Vreau să vă arat că de fapt întâlnirea a avut loc și vă voi prezenta o parte din documentația disponibilă pentru a vedea că secretul era extrem, ceea ce ne va pune față în față cu întrebarea „De ce trebuia să fie un secret?”. Întotdeauna e ceva de ascuns când intervine secretul și vom vedea ce anume aveau ei de ascuns în aceasta situație. Odată acest lucru înțeles, va ieși la lumină un foarte important aspect al FED-ului, care în general este trecut cu vederea.

În 1910, Jekyll Island era proprietatea privată a unui mic grup de milionari din New York. Vorbim de oameni ca J.P. Morgan, William Rockefeller și asociații acestora. Ei formau în înalta societate un club ce purta numele Clubul din Jekyll Island. Erau proprietarii insulei și aici veneau familiile lor să-și petreacă iernile. Pe insulă se afla o construcție impunătoare (T*he*

Clubhouse), care era centrul activităților sociale. Ea se află încă acolo. Insula a fost cumpărată ulterior de către statul Georgia, transformată în parc, iar C*lubhouse*-ul restaurat, putând fi vizitat. Veți fi impresionați de ea, cred. Pe una din ușile de la primul nivel, pe o placă, se poate citi: „În această cameră a fost creat Sistemul Federal de Rezerve”. Nu mai este deloc un secret ci informație publică. În jurul C*lubhouse*-ului se află câteva „căsuțe”, după cum erau numite atunci, construite pentru a caza familiile respective. Sunt destul de atrăgătoare; erau exemple magnifice ale arhitecturii de la începutul secolului trecut. Una dintre acestea, care necesită câteva ore bune pentru a o vizita, are 14 băi. După cum ne-a spus ghidul, nu este chiar ceea ce am numi o „căsuță”. *Clubhouse*-ul este locul unde Sistemul Federal de Rezerve a fost creat. Haideți să repovestim această istorioară în detaliu, să vedem cum s-a întâmplat.

Era în 1910, cu trei ani înainte că *Federal Reserve Act* să fie legiferat. Era în noiembrie a acelui an, când senatorul Nelson Aldrich și-a trimis propriul vagon privat în gara din New Jersey să aștepte sosirea lui și a altor șase bărbați, sfătuiți cu toții să vina învăluiți în cel mai strașnic mister. Spre exemplu, li s-a spus să apară pe rând și să nu ia cina împreună în seara respectivă. Li s-a specificat ca, dacă ajung în gară în același timp, să pretindă că nu se cunosc. Trebuiau, de asemenea, să evite reporterii cu orice preț, fiind persoane binecunoscute. Dacă doi sau trei ar fi fost văzuți împreună, ar fi provocat o mulțime de întrebări. Unul din ei căra o pușcă într-o cutie mare, neagră, și, în caz că ar fi fost întrebat încotro se îndreaptă, era pregătit să spună că merge la vânătoare de rațe. Interesant este că, după cum am aflat mai târziu de la biograful său, acest om nu a tras cu pușca în viața lui. Împrumutase arma pentru această călătorie drept păcăleală. Același comportament a continuat și în vagon. Li s-a spus să-și folosească doar numele mic; numele de familie nu trebuiau pomenite. Doi dintre ei au folosit pseudonime, pentru ca servitorii să nu afle cine sunt. Se temeau că servitorii ar putea vorbi și astfel ar ajunge la cunoștința presei. Au călătorit două nopți și o zi cu acest vagon și, după 1000 de mile, au ajuns în Brunswick, Georgia. De acolo, s-au îmbarcat pe un feribot și au ajuns pe Jekyll Island, unde au petrecut 9 zile în *Clubhouse*-ul despre care am vorbit, stabilind toate detaliile a ceea ce eventual a devenit Sistemul Federal de Rezerve. Apoi s-au întors la New York.

Vreme de câțiva ani după aceea, cei în cauză au negat vehement că o astfel de întrunire ar fi avut loc. Abia după ce FED-ul a fost instaurat, au început să discute deschis despre călătoria lor și ce au realizat cu acea ocazie. Câțiva dintre ei au scris cărți pe acest subiect, unul a scris un articol într-un ziar și aproape toți au acordat interviuri reporterilor, astfel încât acum putem verifica arhivele publice și documenta în detaliu ce s-a întâmplat atunci.

Cine sunt acești șapte oameni? Primul, pe care l-am menționat deja, senatorul **Nelson Aldrich**, „biciul” republican în Senat, era șeful Comisiei Monetare Naționale, un comitet special al Congresului, creat pentru a face recomandări acestuia și a propune legislație pentru reforma bancară. Publicul era îngrijorat în acele zile în legătura cu ceea ce se întâmpla: o mulțime de bănci își închideau porțile, oamenii își pierdeau investițiile, promisiunile de păstrare în siguranță a economiilor populației fuseseră încălcate, erau multe *runs on the bank* – situație în care, din neîncredere, oamenii își retrăgeau banii depozitați – iar instituțiile respective nu puteau face plățile către toți cei cărora le datorau bani. Oamenii erau îngrijorați în special de faptul că bogăția se concentra în seifurile câtorva bănci mari de pe Wall Street, în New York. Acest grup de bănci formau ceea ce ei numeau „trustul monetar” în acele zile. Trustul monetar era o expresie des folosită la vremea aceea. Câțiva politicieni fuseseră aleși pentru promisiunea din campania electorală de a sfărâma puterea trustului monetar. Președintele Wilson era unul dintre acei politicieni, deși el însuși fusese ales, finanțat și înconjurat de către trustul monetar – toți consilierii și asociații săi. Publicul nu știa acest lucru și dacă te exprimai împotriva trustului monetar aveai mari șanse să fi ales. Acesta era unul din scopurile Comisiei Monetare Naționale, care trebuia să propună legislație pentru a slăbi puterea trustului monetar, iar Aldrich era șeful acestui comitet. Era de asemeni un foarte important asociat de afaceri al lui J.P. Morgan. Era socrul lui John

D. Rockefeller Jr., ceea ce înseamnă că, în cele din urmă, a devenit bunicul lui Nelson Rockefeller, fostul nostru vice-președinte. Vă amintiți că numele lui complet era Nelson Aldrich Rockefeller, numele mijlociu fiind derivat de la faimosul său bunic...
A doua persoană importantă era **Abraham Andrew**, Secretar Asistent al Trezoreriei. Mai târziu a devenit congresman și era un om cu greutate în cercurile bancare. **Frank Vanderlip** se număra și el printre ei; era președintele National City Bank din New York, cea mai mare din toate băncile din America, reprezentând interesele financiare ale lui William Rockefeller și ale firmei de investiții internaționale Kuhn, Loeb & Company. **Henry Davison** era și el la întâlnire, partener senior al J. P. Morgan Company, ca și **Charles Norton**, președintele First National Bank din New York, un alt gigant. **Benjamin Strong** se afla și el printre participanți; el ținea frâiele Banker's Trust Company a lui J. P. Morgan și trei ani mai târziu devenea președintele Sistemului Federal de Rezerve. În sfârșit, la întâlnire participa și **Paul Warburg**, probabil cel mai important dintre toți, datorită vastelor sale cunoștințe în domeniul bancar, așa cum se practica în Europa. Paul Warburg se născuse în Germania, ulterior devenind cetățean american. Era partener în Kuhn, Loeb & Company și era un reprezentant al dinastiei bancare Rothschild în Anglia și Franța; menținuse strânse relații de afaceri de-a lungul carierei cu fratele său, Max Warburg, aflat la conducerea consorțiului bancar Warburg în Germania și Olanda. Paul Warburg era unul dintre cei mai bogați oameni ai lumii. De fapt, aceia dintre dv. care sunt fani ai personajului micuței orfane Annie vă amintiți de Tătuca Warbucks [n.t.: e vorba de poemul *Daddy Warbucks* al Annei Sexton, popular în SUA]. Tătuca Warbucks era întruchiparea lui Paul Warburg și la vremea respectivă oricine era conștient de acest lucru. În cartea mea îi este prezentată fotografia și dacă o comparați cu desenul animat veți observa asemănarea dintre Paul Warburg și Tătuca Warbucks. Și din moment ce vorbim de personaje de desene animate, dacă vreodată ați jucat Monopoly, vă amintiți reprezentarea capitalistului cu mustăți răsucite și țigaretă? Acela este J.P. Morgan.

Aceștia erau cei șapte bărbați ce urcaseră în vagonul ce i-a transportat la Jekyll Island. Pe cât de uimitor ar părea, trebuie să știți că ei reprezentau un sfert din bogăția întregii lumi. Acești oameni s-au așezat în jurul mesei și au creat Sistemul Federal de Rezerve. Pentru cei care se îndoiesc, crezând că exagerez, dați-mi voie să vă asigur că într-adevăr chiar așa s-a întâmplat. Cum știm acest lucru? Spre exemplu, Frank Vanderlip, prezent la întâlnire, a scris un articol în *Saturday Evening Post* în data de 9 februarie, 1935 și aș dori să vă citesc un mic fragment din el. Iată ce a scris Vanderlip:

„Nu cred că este o exagerare să vorbesc despre expediția noastră secretă la Jekyll Island ca fiind ocazia conceperii a ceea ce a devenit Sistemul Federal de Rezerve. Ni s-a spus să ne uităm numele de familie. Ni s-a spus de asemenea să evitam să luam cina împreună în noaptea plecării. Am primit instrucțiuni să venim pe rând și, pe cât posibil, fără a atrage atenția, în gara de pe litoralul Hudson din New Jersey, unde vagonul privat al Senatorului Aldrich va fi atașat la capătul trenului ce mergea în sud. Odată suiți în tren, ne-am adresat unul altuia cu Ben, Paul, Nelson și Abe. Davison și eu ne-am deghizat și mai mult, renunțând la prenumele noastre. El a devenit Wilbur iar eu Orville, după cei doi pionieri ai aviației, frații Wright. Servitorii și personalul trenului ar fi putut ști identitățile a unul, cel mult doi dintre noi, dar nu ne știau pe toți și doar numele noastre tipărite împreună ar fi atras atenția în Washington, pe Wall Street și chiar la Londra, asupra misterioasei calatorii. Știam pur și simplu că nu trebuie să fim descoperiți".

De ce nu? De ce atât secret? Ce poate fi rău că un grup de bancheri se întâlnesc în particular să vorbească despre afacerile lor sau despre legislația bancară? Răspunsul ni-l dă Vanderlip însuși în același articol: „Dacă am fi fost expuși public și s-ar fi aflat că grupul nostru s-a întrunit și a schițat o propunere în ceea ce privește legislația bancară, aceasta nu ar fi avut nici o șansa să treacă de Congres". De ce nu? Pentru că scopul reformei așteptate era să destrame puterea trustului monetar, dar era de fapt gândită și concepută chiar de către trustul monetar. Dacă acest

lucru ar fi fost cunoscut de la început, nu am mai fi avut deloc un Sistem Federal de Rezerve, deoarece, așa cum Vanderlip a spus, nu ar fi existat vreo șansă să fie aprobat de Congres. Era deci esențial ca totul să rămână un secret, așa cum a rămas până în zilele noastre. Ei bine, acum nu mai e chiar un secret, deoarece oricine poate merge la biblioteca și dezgropa totul, dar nu este specificat în cărțile de specialitate. Nu aflăm despre el în publicațiile oficiale ale FED-ului deoarece e ca și cum am ruga vulpea să construiască cotețul găinilor și să se ocupe de paza lui. Acesta era motivul pentru care întâlnirea trebuia să fie secretă. Acum știm ceva foarte important despre FED, ceva ce nu știam înainte, dar este mult mai mult decât atât. Priviți, va rog, componența acestui grup! Îi avem aici pe reprezentații Morgan, Rockefeller, Kuhn, Loeb & Company, Rothschild și Warburg. Vedeți ceva ciudat în amestecul acesta? Ei erau competitori! Competitori principali pe piața investițiilor și afacerilor bancare din acele zile; erau uriașii. Până atunci se băteau cap în cap, luptând pentru dominație pe piața financiară mondial. Nu numai în New York, dar și la Londra, Paris și oriunde. Și iată-i împreună, stând în jurul unei mese, căzând de comun acord într-un fel. Ce se întâmpla oare? Trebuie să punem câteva întrebări.

Este deosebit de semnificativă această înțelegere, pentru că a avut loc chiar în acel moment din istoria Americii în care felul cum erau conduse afacerile a suferit o schimbare fundamentala în ideologie. Înainte de acest moment, business-ul american a operat ghidat de principiile inițiativei private – competiția bazată pe inițiativa privată e cea care a clădit America și a făcut-o să depășească toate celelalte națiuni ale lumii. Odată ce am atins acel vârf al performanței, macazul a fost schimbat dinspre zona competiției, înspre zona monopolului. Acest fenomen a fost descris în multe cărți ca fiind „zorii epocii cartelului”. Pe o perioada de 15 ani înainte de întâlnirea de la Jekyll Island îi putem vedea pe cei din grupurile de investiții la care ne referim angajându-se tot mai mult în inițiative comune, preferându-le pe acestea vechilor răfuieli. Întâlnirea de la Jekyll Island a fost punctul culminant al acestor tendințe, momentul în care au decis să renunțe complet la competiție și au format un cartel.

Trebuie să definesc acest cuvânt, pentru a ști și dv. la ce mă refer atunci când îl folosesc. Un cartel este un grup de afaceri private independente, care ajung la o înțelegere cu scopul reducerii sau eliminării competiției dintre ele, pentru a-și îmbunătăți profiturile sau pentru a-și asigura poziția pe piață. Pot face aceste lucruri prin mai multe metode, unul dintre ele fiind fixarea prețurilor – nici o competiție în privința prețurilor. Există și alte metode. Dacă am înființa un cartel aici, aș insista ca eu să primesc zona de nord și tu să primești zona de sud și astfel nu ne vom afla în competiție. Sau aș putea propune ca eu să produc șurubul și tu să produci piulița și astfel nu ne mai luăm la întrecere etc. Cu cât sunt mai multe nivele de cooperare în acest acord, cu atât ne închidem mai mult în structura acestui cartel și devenim o singură entitate din punctul de vedere al pieței, chiar dacă în interior grupurile sunt separate ca apartenență și proprietate. Aceste înțelegeri sunt valabile atât pentru cartelul bancar, cât și pentru orice altă industrie. Citind *Federal Reserve Act* și plasându-l în context istoric, ajungem direct la concluzia că, deși FED face paradă, vrând să pară un soi de operațiune guvernamentală, este de fapt un cartel de bănci protejate de lege, care activează exact sub nasul nostru. Am văzut odată un reportaj despre tuburile de lavă din Hawaii. Sunt impresionante pentru că, din când în când, pământul se rupe la suprafață, descoperind o gaură prin care lava curge chiar pe sub picioarele tale, fără ca tu să ai habar. Afli doar când suprafața cedează și tot ce poți spera e să nu te afli pe bucata care se rupe. Am sentimentul că la fel operează și FED, exact pe sub picioarele noastre. Acest cartel funcționează fără că noi să știm, pentru că a fost cu grijă învăluit în secret.

Prin urmare, concluzia numărul 2, un lucru important pe care nu-l știam despre Sistemul Federal de Rezerve, este cartelul. Dar asta nu e tot. Al treilea ingredient, probabil cel mai important dintre toate, este constatarea că acest cartel a format un parteneriat cu guvernul. Este un aspect semnificativ. Cartelurile intră deseori în parteneriate cu guvernele, deoarece au nevoie de forța legii pentru a impune acordurile cartelului și de această dată s-a colaborat din plin.

Ori de câte ori ia naștere un parteneriat, trebuie să existe un beneficiu pentru toți partenerii, altfel nu-l formează. Să ne întrebăm deci, care ar fi beneficiul celor doi parteneri în aceasta situație. De ce au căzut la înțelegere? De ce guvernul a intrat în acest parteneriat și de ce a intrat cartelul bancar? Răspunzând la aceste întrebări, vom pricepe mai bine natura acestei creaturi de la Jekyll Island. Să aruncăm o privire, să vedem ce au de câștigat cei doi parteneri. Pentru a afla, va trebui să examinam în detaliu mecanismul prin care Sistemul Federal de Rezerve creează bani. Este un studiu deosebit de interesant. Eu îl numesc „Mecanismul Mandrake", după acel personaj al cărților desenate din anii '40, Mandrake Magicianul, care putea crea ceva din nimic și apoi, doar scuturându-și mantia, îl făcea să dispară înapoi în neant. Este o frază suficient de descriptivă pentru felul în care operează Sistemul Federal de Rezerve.
Sa vedem cum sunt creați banii prin Mecanismul Mandrake. Voi explica acest proces într-o formă mult simplificată. Vă avertizez că are să pară foarte simplu. Nu este. Voi înlătura toată terminologia bancară, limbajul de specialitate, toate frazele de contabilitate ce ar trebui definite, și voi vorbi într-o engleză pe înțelesul tuturor. Veți crede probabil că am simplificat prea mult dar vreau să vă asigur că, în ciuda limbajului simplu, tot ceea ce vă voi spune este 100% corect din punct de vedere tehnic. Un alt aspect asupra căruia aș dori să vă avertizez este că nu trebuie să încercați să-i găsiți sensul, deoarece nu are; nu are sens și veți face scurt-circuit încercând să ieșiți la liman. Amintiți-vă doar că este o înșelătorie-scamatorie, și dacă veți păstra asta în memorie nu veți avea probleme încercând să înțelegeți ce se întâmplă.

Iată cum funcționează. Totul începe cu partea guvernamentală a parteneriatului, cu Congresul, care cheltuiește în neștire. Cheltuiește mult mai mulți bani decât primește înapoi, mult peste venitul său. Cum poate face asta? Pur și simplu, poate. Să presupunem că e nevoie de un miliard de dolari, și Congresul trece pe la Trezorerie: „Vrem un miliard de dolari". Oficialii Trezoreriei răspund: „Probabil glumiți, nu mai sunt bani aici, ați cheltuit totul demult, tot ce am primit în taxe ați păpat de prin martie". Congresul spune: „Asta ne-am gândit și noi, voiam doar să verificăm dacă nu cumva a mai trimis cineva ceva". Se sfătuiesc și le vine ideea să împrumute niște bani. Se opresc pe la tipografia Trezoreriei, unde nu se tipăresc bani, dar se tipăresc certificate din acelea impresionante, împopoțonate cu chenare pe margine, cu un vultur desenat în vârf și un sigiliu în partea de jos pe care scrie „Obligațiune a Guvernului Statelor Unite" sau „notă" sau „bancnotă", în funcție de perioada rămasă până la expirarea ei. Dacă o ții în sus, în dreptul unei surse de lumină, chiar scrie pe ea IOU [n.t.: Nume sub care sunt cunoscute obligațiunile în SUA] pentru că asta și este. Tipăresc aceste hârtii care par deosebit de oficiale, iar apoi le oferă sectorului privat; speră că oamenii vor dori să împrumute bani guvernului la schimb pentru ele și mulți dintre ei o fac, sunt chiar nerăbdători să facă acest lucru. De ce? Pentru că li s-a spus de către agenții lor de investiție că aceasta este cea mai solidă investiție pe care o poți face. Cum așa? Am auzit cu toți că aceste împrumuturi sunt garantate de către „buna credință și bunul credit al Guvernului Statelor Unite". Oamenii nu prea au idee ce înseamnă acest lucru, dar sună bine. Aș dori să explic celor care au îndoieli asupra înțelesului expresiei de mai sus: „Buna credință și bunul credit al Guvernului Statelor Unite" înseamnă că guvernul promite solemn să plătească înapoi acest împrumut, plus dobânda, chiar de-ar fi să confiște în formă de taxe tot ce tu și eu avem. Ne va luat totul dacă e nevoie să-și țină cuvântul. Oamenii nu realizează că, de fapt, în final își vor primi tot banii lor înapoi, minus un comision special, pentru procesare.

O mulțime de bani sunt împrumutați guvernului pe aceasta cale, dar niciodată suficient. Congresul are nevoie de mai mult. Dar nu trebuie să se îngrijoreze. Merg mai în josul străzii și se opresc la clădirea Sistemului Federal de Rezerve. FED-ul îi așteaptă, de aceea a fost creat. Pe când ei intră în clădire, funcționarul FED-ului deja și-a deschis sertarul. Scoate de acolo un carnet de cec-uri și scrie unul către Trezoreria Statelor Unite, în valoare de un miliard de dolari, sau orice altă sumă e nevoie. Semnează cec-ul și-l dă oficialului Trezoreriei.

Trebuie să ne oprim aici pentru un minut și să punem o întrebare. De unde a luat FED-ul miliardul de dolari pe care l-a împrumutat Trezoreriei? Cine a pus acești bani în contul FED-ului? Uimitorul răspuns este că nu există nici un ban în contul lui! De fapt, tehnic, nici măcar nu există un cont, exista doar un carnet de cec-uri. Atât și nimic mai mult. Acel miliard de dolari „prinde viață” exact în momentul în care ofițerul semnează cec-ul. Acest proces se cheamă „monetizarea datoriei”, expresia pe care ți-o aruncă în față. Ei doar au scris un cec, un mare cec de cauciuc. Dacă tu și eu am face asta, am intra în pușcărie, dar ei au voie s-o facă, pentru că Congresul asta-și dorește. De fapt, asta e răsplata, aici e beneficiul guvernului în acest parteneriat. Asta e metoda prin care au ei acces la orice sumă de bani, la orice oră, fără să trebuiască să vină să ceară plătitorului de taxe, sau să se justifice față de el. Altfel, ar trebui să se explice în fața cetățeanului, să vă spună spre exemplu că vă vor ridica taxele cu încă 3000$ anul acesta, și bineînțeles, dacă ar face asta, alegătorii i-ar da afară prin vot destul de repede. Le convine Mecanismul Mandrake pentru că e o sursa instantanee de bani pentru care nimeni nu cere explicații. Probabil ați observat că au trecut mulți ani de când Congresul nu-și mai pune problema costurilor; banii nu sunt o problemă. Asta pentru că, indiferent de preț, știu că merg în josul străzii la FED și, prin lege, funcționarul trebuie să scrie un cec gras și să li-l înmâneze.
Acesta este, pe scurt, motivul pentru care guvernului îi place Mecanismul Mandrake – acces instantaneu, fără bătăi de cap, la orice sumă de bani, fără că plătitorul de taxe să fie implicat în vreun fel. Dar cum rămâne cu partea bancară? Ei cu ce se aleg? Aici totul devine foarte interesant. Să ne întoarcem la cec-ul de un miliard de dolari. Oficialul Trezoreriei depune suma în contul guvernului și dintr-o dată calculatoarele încep să clicăie și să arate că acum guvernul are un depozit de un miliard de dolari, ceea ce înseamnă că poate scrie cec-uri în valoare de un miliard de dolari. Încep să facă asta numaidecât. De dragul analizei noastre, să urmărim 100$ din acel miliard, într-un cec pe care ei îl scriu și îl dau purtătorului. Acesta din urma primește cec-ul de 100$ și nici nu-și imaginează că acești bani nu existau cu două zile în urmă. Pot fi cheltuiți, nici nu i-ar păsa dacă i-ai spune-o. Îi depune în contul lui personal de cec-uri. Acum ne aflăm în sfârșit în afara Sistemului Federal de Rezerve și a cec-ului guvernamental. Ne aflăm în sistemul bancar privat. Am ajuns la acea parte a parteneriatului în care este implicat cartelul. 100$ au fost depozitați la banca locală. Bancherul observă și dă fuga la ghișeul unde se fac împrumuturi, deschide fereastra și spune „Atenție toată lumea, avem bani de împrumutat, cineva tocmai a depus 100$”. Toți se bucura la auzul veștii, deoarece acesta este motivul pentru care au venit la bancă, să împrumute bani. Este de asemenea un semn al sănătății economice naționale să fii înglodat în datorii, să aștepți cu nerăbdare ca banca să aibă bani pentru împrumuturi, să stai la coada pentru ele. L-au auzit cu toții pe bancher și se gândesc că 100$ nu este totuși suficient de mult. El le spune să nu se îngrijoreze că poate să le împrumute până la 900$ pentru acei 100$. Cum e oare posibil? Devine prea complicat, de aceea vă voi spune în termeni simpli. Sistemul Federal de Rezerve cere băncilor să păstreze ca rezerve nu mai mult de 10% din depozitele pe care le au. Banca păstrează 10% din acei 100$ ca rezervă, adică 10$, și-i împrumută primului venit 90$. Ce face el cu acești bani? Vrea să-i cheltuiască, deci îi depune în contul său. De fapt, probabil banii ajung direct acolo. Să presupunem că-i sunt înmânați și apoi el îi adaugă contului său. Dacă îi pune acolo, este și acesta un depozit, nu-i așa?

Numai 100$ depozit, dar 900$ în împrumuturi și acel depozit e încă acolo. De unde au apărut cei 900$? Răspunsul e același: nu există nici un ban. Aceștia sunt creați exact în momentul în care este făcut împrumutul. Observați diferența, vă rog, este o precizare importantă. Când banii sunt creați din nimic pentru guvern, ei sunt cheltuiți de guvern. Pe partea bancară, când sunt creați iarăși din nimic, nu sunt cheltuiți de bănci, acestea ți-i împrumută ție și mie, și noi îi cheltuim. Observați vă rog, de asemenea, că pentru aceste împrumuturi noi trebuie să le plătim dobândă. Gândiți-vă la asta o clipă. Acești bani au fost creați pe loc, din nimic și totuși ei colectează dobândă, ceea ce înseamnă că ei colectează dobândă la nimic. Ce concept, cum de nu m-am gândit eu la asta înaintea lor? Aș vrea să fi avut un carnet magic din care să tot scriu cec-uri toată ziua, fără nici un ban, doar cec-uri, să vi le împrumut vouă iar voi să fiți suficient de fra-

ieri să-mi plătiți dobândă pe ele. Așa funcționează. Acum vedeți și beneficiul cartelului bancar. De aceea este implicat în acest Sistem Federal de Rezerve, pentru a colecta dobânda pe nimic. Dar procesul nu se oprește aici, din păcate. Are consecințe pentru noi toți. I-am auzit pe unii spunând „Tipii ăștia chiar sunt deștepți, cred că merită să fie bogați”. Ca și cum noi n-am fi afectați; ei s-au îmbogățit, dar noi suntem OK. Ei bine, ei s-au îmbogățit, dar asta se face pe socoteala noastră, pentru că de la noi li se transferă bogăția. Cum anume? Să vedem.

Acești bani nou creați ajung în economie și diluează valoarea dolarilor care se aflau deja acolo mai înainte. Este ca și cum ai turna apă într-o oala cu supă; apa diluează supa. Deci tot aruncând din ce în ce mai mulți bani în supa economiei, banii noștri devin din ce în ce mai slabi și observăm fenomenul numit *inflație*, care are aparența creșterii prețurilor. Vreau să subliniez cuvântul „aparență”, deoarece în realitate prețurile nu cresc deloc. Ceea ce observăm de fapt este scăderea valorii dolarului, asta este partea reală a ecuației. Dacă am avea bani adevărați, cu acoperire în aur sau argint, sau orice altceva palpabil care nu a fost creat din aer, ați vedea că prețurile ar rămâne stabile pe o perioadă lungă de timp. Pentru a ilustra acest punct, este bine să știm că dacă am fi trăit în Roma antică, cu o uncie de aur am fi putut cumpăra o togă frumoasa, o curea lucrată de mână și o pereche de sandale – acesta era prețul în Roma. Astăzi, dacă am avea o uncie de aur, ce am putea cumpăra cu ea? Am putea merge în orice magazin și cumpăra un excelent costum, o curea și o pereche de pantofi. Prețul acestor articole nu s-a schimbat de-a lungul a mii de ani, atunci când acest preț este exprimat în bani adevărați. Dar atunci când îl exprimăm în aceste bancnote pe care le purtăm în buzunar și care se cheamă „Note ale Rezervei Federale”, și care nu sunt bani adevărați ci doar bani fără acoperire [*fiat money*], prețurile continuă să crească, deoarece valoarea acestor unități continuă să scadă, și asta se întâmplă pentru că ei tipăresc din ce în ce mai multe și le aruncă pe piață în supa economiei.

Încă nu am terminat, nu am ajuns la capătul drumului. Am pierdut din puterea noastră de cumpărare prin acest proces, numit inflație și foarte puțini oameni se întreabă, „Oare cine a câștigat-o?”. Pare că nimeni n-a câștigat-o, am pierdut-o cu toții, ca și cum s-ar fi evaporat și ridicat la cer... Nu, cineva a câștigat ceea ce noi am pierdut. Pentru fiecare păgubit există un câștigător. Sau mai exact pentru fiecare 50 de păgubiți există un câștigător care primește totul. Cineva a câștigat, dar cine? Cei care au câștigat puterea noastră de cumpărare sunt cei care se aflau acolo sus, la gura robinetului ce injectează noii bani creați în supa economiei. Ei au primit primii acești bani și au câștigat deoarece s-au bucurat de întreaga putere de cumpărare a acestora la momentul tipăririi lor. După ce i-au cheltuit și ți i-au dat ție, și tu la rândul tău i-ai cheltuit pe ceva și i-ai dat lui ș.a.m.d. și au ajuns la marginea oalei, sunt deja diluați. Cei care sunt chiar acolo sus, la gura robinetului, au primit puterea noastră de cumpărare. Cine sunt ei? Evident, guvernul a fost primul acolo. Amintiți-vă cec-ul de un miliard de dolari, primit de guvern. L-au cheltuit instantaneu și banii au fost introduși în economie, marcând începutul acestui efect de domino. Cine altcineva? Următorii au fost cei care se aflau la ghișeul de împrumuturi. Ei au primit banii nou creați, fiind cei care i-au împrumutat inițial.
Deci toata lumea știe acest lucru. Ceea ce uită ei este că așa-zisele beneficii obținute în urma acestui proces sunt înapoiate băncii sub formă de dobândă. Nu au câștigat de fapt mare lucru. Câștigul pe care-l obțin prin inflație îl înapoiază băncii ca dobândă pentru nimic. Și pare totuși că ei câștigă, obținând aceste profituri de hârtie. Valoarea acestei proprietăți crește, ca de altfel și valoarea depozitului meu, dar este totul pe hârtie. În ceea ce privește puterea mea de cumpărare, valoarea nu crește ci din contră, scade. Cu toate astea, ei trebuie să plătească pentru această iluzie, și o fac sub forma unei dobânzi pentru nimic. Și apoi vine inevitabila perioadă de contracție a economiei. Oamenii nu realizează că economia, conform tradiției, se mișcă precum lama unui fierăstrău – urcă gradat pentru o perioadă lungă ce pare că nu se mai termină, timp în care ne facem nenumărate planuri de investiții, fără să fim îngrijorați, și apoi deodată se prăbușește, scade foarte repede, pentru a începe să crească ușor din nou, pentru o altă perioadă lungă.

Atunci când se contractă, oamenii sunt prinși pe picior greșit, înglodați în datorii, iar unii sunt puși în situația de a nu putea face față plăților și își pierd bunurile.

Alt aspect care trebuie remarcat este că atunci când banca îți împrumută banii pe care i-a creat din nimic (nu i-a costat nimic să-i fabrice), vor ceva în schimb de la tine. Vor ca tu să semnezi pe o linie punctată și să-ți pui chezășie casa, mașina, inventarul, valorile care se află în posesia ta. Astfel, în caz că nu-ți mai poți onora plățile, ei pun mâna pe pietrele tale prețioase. Nu pierd nimic. Fie că e vorba de expansiune sau contracție, inflație sau deflație, băncile au acoperire iar noi mergem ca oile la tăiere, deoarece nu ne-am prins că e o scamatorie. Bineînțeles că nici nu avem de ales, pentru că este impusă prin lege. Nu avem scăpare. Și este chiar mai bine că nu înțelegem, pentru că astfel nici nu ne putem plânge. Asta e!
Cele două grupuri care câștigă puterea noastră de cumpărare – este cineva surprins? – cei doi membri ai parteneriatului, sunt guvernul și cartelul bancar. Sunt cele două grupuri care formează Sistemul Federal de Rezerve. Aceasta pierdere a puterii de cumpărare, care se transferă de la noi către ei este o taxă. Nu ne gândim la ea în acești termeni, dar chiar asta este. Nu avem scăpare, n-o putem evita. De fapt, are calitățile unei taxe mult mai mult decât taxa pe venit sau acciza, de care poți scăpa într-un fel sau altul. De aceasta nu poți scăpa. Nu exista reduceri, scutiri, toată lumea o plătește și este cea mai crudă, cea mai necinstită taxă dintre toate, deoarece îi lovește mai rău pe cei care-și permit cel mai puțin s-o plătească. Cade cel mai greu pe umerii celor cu venituri fixe, a pensionarilor. Toți cei care-și economisesc banii plătesc această taxă în raport direct cu gradul în care au fost mai „strânși la pungă”, mai cumpătați. Este o taxă și trebuie s-o consideram că atare. Este o taxă pe care o plătim guvernului și cartelului bancar.

Să facem o recapitulare. Care este beneficiul membrilor acestui parteneriat? Guvernul are de câștigat pentru că este capabil să taxeze poporul american cu orice sumă își dorește prin acest proces pe care oamenii nu-l înțeleg, numit inflație. Oamenii nu realizează că sunt taxați, ceea ce constituie un avantaj enorm atunci când te pregătești să fi reales. Partea bancară are și ea avantajul de a câștiga o dobândă perpetuă pe nimic. Subliniez cuvântul „perpetuă”, deoarece atunci când un împrumut este înapoiat, banii sunt împrumutați altcuiva. Odată ce banii sunt creați, obiectivul băncii este să stea „împrumutată”, cum se spune. În realitate, băncile nu pot fi 100% împrumutate și rata aceasta variază semnificativ, dar obiectivul este să fie împrumutate pe cât de mult posibil. Vorbind la modul general, odată ce banii sunt creați prin împrumut, aceștia rămân permanent în economie, câștigând în mod perpetuu dobândă pentru unul din membrii cartelului bancar, cel care a creat acei bani. Aveți aici un curs condensat despre Sistemul Federal de Rezerve și vă asigur că acum știți mult mai mult despre FED decât dacă v-ați înscrie pentru 4 ani să studiați economie. Nu vă învață acolo așa ceva.

„Și ce dacă?”, spun ei. Am știut, când am scris această carte, că vor exista obiecții, dar nu m-am gândit că vor lua această formă. Nu mi-am putut imagina nicio obiecție și mă întrebam ce-mi vor spune apărătorii Sistemului Federal de Rezerve? Am crezut că-mi vor căuta nod în papură și se vor lega de cine știe ce eroare voi fi făcut pe marginea vreunei chestiuni tehnice și, plecând de aici, mă vor descrie ca pe un bufon. Dar nu mi-am imaginat nicio clipă că singura opoziție pe care o voi întâlni, cel puțin până acum, va fi întrebarea „Și ce dacă?”

Mă aflam invitat la radio, la emisiunea lui Pat Buchanan [n.t.: Politician american, adept al conservatorismului autentic, oponent al războiului, fost candidat la președinția SUA, gazda unor emisiuni radio. Pentru mai multe amănunte: www.amconmag.com/] cu o lună în urmă. Acolo, în general, au și un al doilea realizator, care de obicei este un reprezentant al punctului de vedere opus. În ziua respectivă, acesta era Barry Lind, un intelectual de genul celor de la ACLU [n.t.: acronim de la American Civil Liberties Union, organizație proeminentă a societății civile americane, promotoare a secularismului și adesea acuzată de anticreștinism] și mă frământam, crezând că am s-o pățesc și am să mă fac de râs în fața a milioane de ascultători. Eram

îngrijorat. E greu să-ți exprimi punctul de vedere când ești invitat la aceste emisiuni, pentru că nu-ți dau voie să vorbești așa cum mi se permite aici, spre exemplu. Cel mai mult vorbește Buchanan de obicei, apoi celalalt realizator își spune și el punctul de vedere, urmează reclamele iar apoi ți se oferă și ție 3 minute să-ți spui povestea, timp în care ei te întrerup mereu. Mi-am prezentat ideea cât am putut de bine și, când i-a venit rândul, Barry Lind s-a uitat la mine și a spus: „Este adevărat, dar ce dacă?”. Nu-mi venea să cred! Și apoi a concluzionat, cu un argument real: „O ducem bine, nu-i așa?”
E o întrebare interesantă și am întâlnit-o în mod repetat de atunci. De ce te plângi? Trăim bine, nu-i așa? Și asta implică, evident, că fără această înșelătorie nu am duce-o atât de bine, fără această scamatorie, probabil ne-am târî încă prin peșteri. N-am avea o societate cu un standard ridicat de viață. Deci cum poți răspunde la întrebarea „Și ce dacă?”

- În primul rând, nu trăim chiar așa de bine. Oameni că Barry Lind negreşit trăiesc foarte bine și sunt mulți oameni în sistem cu o situație materială excelentă. În general, aceştia sunt cei de sus, aproape de gura robinetului, pe unde noii bani intră pe piață, sunt implicați în guvern sau primesc subvenții guvernamentale. Majoritatea oamenilor, care sunt mai departe de robinet, nu o duc atât de bine. Este un fapt că singurul motiv pentru care America a reușit să păstreze aparența unui înalt standard de viață. De când FED a preluat comanda, în special după cel de-Al Doilea Război Mondial, s-a trecut de la unul, la două venituri pe familie. Este nevoie ca doi oameni să muncească acum pentru a menține asemănarea cu perioada când doar munca unei singure persoane susținea întreaga familie. Cu toate acestea, salariile reale au scăzut pentru omul de rând, exprimat în numărul de ore pe care o persoană trebuie să le dedice muncii pentru a-și asigura cele necesare vieții. Tinerele cupluri, care se întrețin dintr-un singur venit, au un standard de viață mult mai scăzut decât au avut părinții lor. Câștigul net mediu al unui cămin este mult mai mic decât în trecut. Există tot mai puțin timp liber pentru americanul de rând. Procentul de familii care au o casă în posesie scade, de asemenea. Vârsta la care o familie achiziționează prima casă este mult mai ridicată [n.t.: deși există persoane/familii care au mai multe case, aici „prima casă” se referă la obiceiul majorității de a se muta într-una nouă, odată ce posibilitățile lor cresc]. Numărul familiilor considerate ca aparținând clasei de mijloc este în descreștere, în timp ce numărul celor aflați sub limita sărăciei crește. Falimentele înregistrate în numele persoanelor private sunt astăzi de trei ori mai numeroase decât erau în 1960 și peste 90% din americani sunt faliți la vârsta de 65 de ani. Deci, nu trăim deloc bine...
- Un al doilea motiv pentru care sistemul nu este în regulă este acela că atunci când ai un sistem monetar bazat pe nimic, fără acoperire, acesta nu numai că se extinde, ci se și contractă. Dacă am avea acoperire în aur sau argint, acest lucru nu ar fi posibil. Când este motivat politic însă, se poate contracta și aceasta este principala cauză a creșterilor urmate de descreșteri economice, fluctuații care au lovit continuu America, atâta amar de vreme. Acesta este mecanismul din spatele recesiunilor..
- În alt treilea rând, nu este cinstit. Chiar dacă ar fi elementul care creează prosperitate, chiar dacă nu ar cauza recesiuni, simplul motiv că este o fraudă, o înșelătorie, un furt, eu cred că ar fi suficient ca să ne determine să scăpăm de el. Cam astea sunt neregulile cu aceasta scamatorie.

Să ne întoarcem la Jekyll Island. Au avut bătaie de cap acolo cu numele pe care să-l dea creaturii lor. Acest parteneriat între guvern și bănci nu a luat naștere odată cu Sistemul Federal de Rezerve. De fapt, este un concept creat în Europa în secolul al XVI-lea. A fost perfecționat prin formarea Băncii Angliei în 1694 și de atunci toate guvernele Europei au folosit Mecanismul Mandrake. Nu l-au numit așa, evident, l-au numit „banca centrală”, aceasta este fraza tehnică pentru acest parteneriat. Dacă vreți să-l căutați în enciclopedie, îl găsiți la „Banca Centrală”.
De la Banca Angliei încoace, toate guvernele Europei au avut bănci centrale, și pentru un motiv întemeiat. Regii și prinții Europei au învățat în urma unor experiențe neplăcute că pot ridica taxele subiecților lor numai până la un anumit nivel, în urma căruia se alegeau de regulă cu o revoltă, ale cărei consecințe erau grave, prin care își pierdeau slujbele (și capetele). Pare-se că

acest nivel era în jur de 40%; oamenii tolerează taxe de până la 40-43%, mai mult nu. Dar prin mecanismul implementat de banca centrală, pleoapele sunt închise. Acum, aceste guverne își pot taxa subiecții 50%, 60%, 70% și în unele cazuri chiar 80% din tot ceea ce ei produc, fără a se alege cu o revoltă. Nu există resentimente, pentru că oamenii nu știu că plătesc o taxă. Știu doar că prețurile cresc, dar nu înțeleg de ce, nu știu cine primește, prin transfer, puterea lor de cumpărare. Astfel aranjamentul a fost atrăgător pentru aceste guverne. Și a avut loc chiar în acel moment al istoriei în care războaiele au început să se întețească. Mai mereu au fost războaie, dar erau relativ mici, deoarece sunt scumpe iar oamenii nu plătesc mai mult de 40% pentru nimic în lume, inclusiv pentru războaie. Acum însă, având o metodă de a impune taxe mai mari, guvernele se puteau angaja în războaie cu adevărat scumpe. A fost acel moment al istoriei când Europa s-a trezit înglodată în conflagrații mari, foarte costisitoare. Oamenii au plătit pentru ele fără să se plângă, prin procesul numit inflație.
Deci, atunci când a venit vremea transpunerii acestui concept în viața americană, acești șapte bărbați de la Jekyll Island știau foarte bine că creează o bancă centrală; motivul pentru care Paul Warburg era atât de valoros, era faptul că avea cunoștințe tehnice despre cum operează băncile centrale. Aveau o problema însă. Cum să ascundă asta poporului american, deoarece Congresul declarase deja că nu-și dorește o Bancă Centrală în America. Nu cred că știau ce înseamnă expresia cu exactitate, dar știau că Europa avea așa ceva, și orice ar fi fost ea, ei nu își doreau de nici un fel. Spuneau că în America, dacă vom avea o reforma bancară, nu vrem să copiem Europa, vrem ceva unic pentru America și principiile ei economice.

Problema cu care acești oameni s-au confruntat la Jekyll Island era cum să numească această bancă centrală, astfel încât nimeni să nu-și dea seama ce este de fapt. Și au teoretizat pe marginea acestui subiect, adoptând următoarea strategie: să adăugam cuvântul *federal* pentru a lăsa impresia că este a guvernului; vom include cuvântul *rezerve*, să pară că ar exista rezerve pe undeva, ca și cum ar fi un concept bancar; în final vom adăuga cuvântul *sistem*, un cuvânt deosebit de important, deși pare obscur acum. Vă rog să vă amintiți că în acele zile existau temeri cu privire la concentrarea puterii financiare în New York, deci trebuiau să vândă ideea unui sistem de bănci regionale, care va difuza puterea pe întregul cuprins al națiunii. Mai întâi s-au gândit la 10 regiuni, pentru ca apoi să realizeze că nu sunt suficiente și au creat 12, de aceea avem 12 bănci. Și vom construi clădiri impresionante acolo în acele regiuni pentru ca fraierii locului să le vadă și să exclame „Doamne, avem una din alea aici" - adică aparența dispersiei puterii departe de New York. Cuvântul „sistem" era deosebit de important.
Când privești rezultatul însă, realizezi că ceea ce au creat ei nu este federal, nu există rezerve pe nicăieri, nu este deloc un sistem în sensul de difuzie a puterii, iar aceste bănci ale Rezervei Federale nu sunt nici măcar bănci. În cazul acestor termeni, avem de a face numai cu aparențe. Dar a fost o strategie excelentă.

Pasul doi era promovarea „creaturii" în ochii publicului. Prima propunere legislativă a Actului Rezervei Federale [*Federal Reserve Act*] a fost prezentată Congresului sub denumirea *Documentul Aldrich*, după numele sponsorului acesteia, Senatorul Nelson Aldrich. Asta împotriva sfatului dat de Paul Warburg, care i-a spus: „Nelson, nu-ți pune numele pe document, deoarece ești asociat mai tot timpul cu interesele marilor corporații și Congresul nu va vota favorabil, oamenii nu-l vor accepta". Dar se pare că ego-ul lui Aldrich era prea mare. Trebuie să fi spus: „Ei bine, nu! Sunt respectat în Senat și sunt Președintele Comisiei Monetare Naționale" și a insistat ca numele lui să apară pe document. Poate că și-a dorit să rămână cunoscut în istorie ca autor al Sistemului Federal de Rezerve. Warburg însă avea dreptate. Când propunerea a fost introdusă în Congres, a fost respinsă, fiind identificată drept „Propunerea marilor corporații".
Atunci, au luat documentul înapoi, au amestecat paragrafele puțin, au înlăturat numele lui Aldrich și au găsit doi democrați să susțină noua versiune. Acum era o diferență. Toată lumea știa că republicanii reprezentau în general marile corporații, marile afaceri, iar democrații sprijineau omul de rând, mărunt, muncitor pe banda rulantă (cum ar fi Ted Kennedy). Au găsit doi milio-

nari democrați să sponsorizeze această nouă variantă: Carter Glass în Camera Reprezentaților și Senatorul Robert Owen, el însuși bancher. Acum s-a numit *Documentul Glass-Owen* și a fost văzut într-o nouă lumină, diferită, acceptabilă.

Ca următor pas al strategiei, Aldrich și Vanderlip au început să țină discursuri și să dea interviuri, condamnând noua propunere. Au spus: „Această propunere va ruina industria bancară. Va fi devastatoare pentru țară". Când omul de rând a citit aceste rânduri în ziar, și-a spus: „Oh, Dumnezeule, dacă bancherilor nu le place documentul ăsta, înseamnă că-i bun". Indivizii ăștia nu erau proști. N-ar fi ajuns unde sunt dacă ar fi fost doar niște găinari. Înțelegeau politica, psihologia maselor și și-au jucat cărțile foarte bine. În același timp, au plătit din buzunarul propriu prețul organizării pe tot cuprinsul țării a ceea ce au numit „cluburi de studiu al noțiunilor fundamentale". Au sponsorizat aceste cluburi și au ținuți ședințe publice, au tipărit broșuri și foi volante ce expuneau virtuțile Sistemului Federal de Rezerve. Au donat sume mari de bani celor mai bune universități americane; au creat noile departamente de economie cu acei bani; au ales cu mânuța lor pe profesorii care urmau să conducă acele departamente, iar aceștia, la rândul lor, au ținut discursuri și au scris articole, preamărind sistemul. Și apoi, la insistența lui Paul Warburg, care a fost tot timpul marele strateg, au făcut adaosuri documentului Rezervei Federale. Prin aceasta mă refer la acele adaosuri care <u>restricționau</u> abilitatea Sistemului de a crea bani din nimic! Asociații lui Warburg au spus, „Paul, ce faci? Nu vrem modificările astea în document!". Răspunsul lui a fost, „Stați liniștiți, chiar nu pricepeți? Scopul nostru e să vedem propunerea trecută de Congres. Mai târziu, putem s-o modificăm". Exact astea au fost cuvintele lui: „Putem s-o modificăm mai târziu". Și a avut mare dreptate! Datorită acestor adaosuri, au câștigat împotriva lui William Jennings Bryan, conducătorul Mișcării Populare, ultimul bastion al rezistenței împotriva documentului. Bryan era îngrijorat că acesta va fi un instrument al ruinării sursei monetare a națiunii, dar când a văzut acele modificări a spus „Ei bine, cu aceste adaosuri, cred că pot susține propunerea acum", fără să-și imagineze că erau doar niște chestii temporare. Totul e temporar în politică. După ce oamenii merg la culcare, lucrurile se pot schimba. Warburg a avut dreptate, totul a fost modificat mai târziu. De atunci, *Federal Reserve Act* a fost amendat de mai mult de 100 de ori. Adaosurile inițiale la care ne-am referit au fost demult înlăturate și multe altele adăugate. Prin ele, puterea Sistemului de a crea la discreție bani din nimic a fost întărită. Cu o asemenea strategie, acești oameni au demonstrat că sunt adevărați profesioniști, publicul neavând nici o șansă. Nu-i de mirare că susținerea populară a fost câștigată complet și astfel, pe data de 22 decembrie 1913, propunerea a trecut de Congres, urmând a fi legiferată și semnată a doua zi de către Președintele Wilson. „Creatura de la Jekyll Island" s-a mutat astfel la Washington, DC.

Să facem câțiva pași în spate, ca să-i putem cuprinde forma generală și să vedem cu ce ne confruntăm: Avem o corporație împuternicită de Congres, căreia i s-a acordat exclusiva prerogativă de a crea volumul unității monetare naționale. Avem un mecanism prin care Congresul este capabil să ridice taxe nelimitate de la poporul american, fără că el să știe acest lucru (și anume că plătește o taxă) și avem totodată un mecanism prin care băncile pot câștiga dobânda perpetuă pe nimic. Aceasta este forma creaturii.

O întrebare interesantă este „Cine sunt proprietarii Sistemului Federal de Rezerve?". Tot auzim o mulțime de dezbateri pe marginea acestei întrebări la radio. Când vine vorba despre bani, cineva sună mai mereu la redacție și spune, „Știați că FED-ul este în proprietatea totală a unor bănci private? Este o corporație privată. Ce trebuie să facem, este să abolim FED-ul și să-l predăm înapoi guvernului, pentru a-l putea conduce în beneficiul oamenilor". Câțiva dintre dv. zâmbesc, iar alții probabil se întreabă ce e rău cu această idee. Să o analizăm:

Ideea prezintă un adevăr pe jumătate și nu constituie o soluție. Să vedem jumătatea de adevăr mai întâi. Este adevărat că FED nu este o agenție a guvernului federal, sub nici o formă. Cum

am menționat deja, este o corporație împuternicită de guvern și, ca toate corporațiile, are certificate de stoc (acțiuni) care în acest caz se află în posesia băncilor ce intră în componența FED-ului. Fiecare bancă din sistem este un proprietar al FED-ului – amintiți-vă că este un cartel – deține o parte din el, în sensul că are în posesie aceste acțiuni. Prin urmare, până la acest punct, FED are toate atribuțiile unei corporații private. Dar mai mult decât atât plapuma nu se întinde, pentru că aceste acțiuni nu au atribuțiile unei proprietăți private. Spre exemplu, cei care le dețin nu le pot vinde. Dacă nu poți vinde ceva, nu ești cu adevărat stăpânul obiectului. Aceasta este o metodă de testare a proprietății, capacitatea de a scăpa de ea. Nu poți s-o vinzi. În plus, băncile mari pun la bătaie mai mulți bani decât băncile mici, un procent din valorile lor, deci marile bănci au mai multe acțiuni decât celelalte bănci. Dar indiferent de cifrele lor de afaceri, fiecare bancă dispune de un singur vot. Aceasta este o altă violare a principiului proprietății private. În plus, acel vot nu-i avantajează cu nimic. Nu pot vota pentru ceva important, cum ar fi managementul național, care este unul din cele mai importante aspecte, nu-i așa? Comitetul directorilor și președintele Sistemului Federal de Rezerve sunt numiți de către Președinte, nu sunt aleși de băncile care fac parte din sistem. Ce pot face băncile locale cu votul lor este să hotărască componența board-ului de directori al băncilor așa numite „regionale”, care sunt subdivizii în interiorul sistemului. Nu pot nici măcar vota pentru conducerea propriei subdivizii locale, pentru că președintele și vicepreședintele acelor 12 bănci regionale sunt numiți de către board-ul național. Pot vota pentru conducerea băncilor regionale – președinte, vice-președinte și trezorerie – dar aceștia pot fi respinși prin veto de către board-ul național. Înțelegeți? Întreaga putere a fost dintotdeauna la vârful sistemului. Singurul lucru de substanță pentru care li se permite celor din board-ul director local să voteze este rata dobânzilor în interiorul regiunii acoperite de ei. Dar chiar și acesta este subiect de veto pentru board-ul național. După cum vedeți, conceptul de „difuzie a puterii” prin aceste regiuni este o altă înșelătorie. Nu există nici un fel de putere la nivel local. Nu există nimic substanțial pe care aceste board-uri de directori, votate de băncile ce dețin acțiuni, să-l poate face. Li se permită însă să joace golf...
FED nu este o corporație privată în sensul tradițional al cuvântului. Ideea dispersiei, difuziei puterii în cele 12 bănci naționale a fost o necesitate în 1913, pentru a vinde conceptul poporului american. Dacă n-ar fi existat aversiunea pentru concentrarea puterii în New York, n-am fi avut niciodată cele 12 regiuni; este doar o rămășiță și nu îndeplinește nici o funcție. Deci, nu e o corporație în sensul tradițional al cuvântului, nu e o agenție guvernamentală în sensul tradițional al cuvântului. Ce e atunci? E un hibrid, o parte corporație privată și o parte guvern. Este exact ce te aștepți să fie când iei în considerare faptul că este un parteneriat între un cartel bancar privat și guvern. Este o structură unică, proiectată să îndeplinească o funcție unică.

Ar fi o soluție abolirea FED-ului și întoarcerea lui în mâinile Congresului, pentru a-l conduce pentru binele oamenilor? Cel puțin i-am scoatem pe mizerabilii de bancheri din ecuație, nu-i așa? și Asta i-ar face pe toți să se simtă bine… n-am mai plăti dobândă băncilor etc. Dar ce se întâmplă de fapt? Acum, guvernul trage sforile numai cu mânuța lui. Asta rezolvă o mulțime de probleme, nu-i așa? Acum creează el bani, din nimic, cu de la sine putere. Guvernul nu e amator de așa ceva, de aceea au intrat în acest parteneriat, pentru că atunci când guvernul creează bani este prea „pe față”. Regii și prinții Europei n-au putut s-o facă din acest motiv. Au tipărit bani, dar când guvernul tipărește bani îți dai seama ce se întâmplă. Preferă să lucreze prin sistemul bancar, deoarece atunci când banii intră în contul tău, nu scrie „guvern” pe ei și nu știi cum au ajuns acolo. Guvernul nu vrea să facă acest lucru, dar chiar dacă ar vrea, n-ar fi mare diferență, deoarece nu e important în proprietatea cui se află Sistemul Federal de Rezerve. Important e ce face acesta și atâta vreme cât este o bancă centrală, adică are puterea și mandatul de a crea bani din nimic, asta va fi funcția pe care o va îndeplini. Asta va continua să facă, și cu siguranță ar fi condus de aceiași oameni care-l dirijează azi, iar noi chiar n-am rezolva nimic. Trebuie să ne amintim că în Europa, toate băncile centrale sunt de fapt agenții directe ale guvernelor respective; nu sunt organizații hibride, cum e a noastră. Și cu toate acestea, în acele

țări, procesul este același, fac același lucru pe care-l face și FED aici. Prin urmare, a-l da pe mâna guvernului nu este o soluție.

Să vorbim pe scurt despre obiectivele Sistemului Federal de Rezerve. Ni s-a spus de nenumărate ori că scopul lui este stabilizarea economiei. În clipa de față, în timp ce ratele dobânzilor cresc, cresc, cresc, ce ni se spune? De ce fac asta? Ei bine, pentru a stabiliza economia, pentru a nu avea inflație masivă, nu-i așa? Fac asta pentru noi, oameni buni! Nu simțiți așa o stare de liniște interioară, știind că ne poartă de grijă? Acesta e răspunsul lor întotdeauna: să aibă grijă de noi, să stabilizeze economia, să pună capăt anarhiei bancare ș.a.m.d. În prezent, textul care se studiază în școlile de economie este opera lui Paul Samuelson și iată ce spune el despre FED în acea carte: „Sistemul Federal de Rezerve a fost format în urma panicii din 1907, provocată de alarmanta 'epidemie' a falimentelor bancare. Țara s-a săturat odată pentru totdeauna de anarhia sistemelor bancare private instabile”. Asta învață studenții.
Să zicem pentru un moment că așa ar fi, și să încercăm să-i facem un rezumat, din care să reiasă cât de bine a stabilizat economia. Din momentul în care a fost creat, în 1913, Sistemul Federal de Rezerve a prezidat crizele din 1921 și 1929, Marea Criză a anilor 1929-1939, recesiunile anilor 1953, 1957, 1969, 1975 și 1981 și Lunea Neagră a pieței de capital, în 1987. Știm cu toții că datoriile corporațiilor cresc, datoriile private sunt mai mari ca niciodată, atât falimentele private, cât și cele ale business-urilor sunt mai numeroase că oricând în trecut, bănci și asociații de economii și împrumuturi s-au prăbușit într-un număr niciodată întâlnit în istoria noastră, dobânda pe datoria națională consumă acum jumătate din banii ridicați în taxe, industria grea a fost înlocuită aproape total de competiția venită din alte părți ale globului, ne confruntăm cu un deficit comercial internațional pentru prima oara în istoria noastră, 75% din centrul Los Angeles-ului și alte arii metropolitane sunt acum în posesia străinilor și peste jumătate din națiune se află acum oficial într-o stare de recesiune! Acestea sunt „realizările” Sistemului Federal de Rezerve după 80 de ani de „stabilizare a economiei”. Nici nu cred că este controversat să spun că a eșuat în a-și îndeplini obiectivele declarate. Singura parte de discutat este întrebarea: de ce a eșuat? Răspunsul meu este: deoarece acestea nu au fost niciodată obiectivele sale reale. Atunci care să fie? Care sunt obiectivele oricărui cartel? Să facă bani pentru membrii cartelului, să îmbunătățească profiturile membrilor săi și să-și asigure o poziție stabilă pe piață. Acestea sunt adevăratele obiective ale Sistemului Federal de Rezerve. Acum, dacă vom considera acestea ca punct de plecare și vom încerca să mai facem încă un raport, vom obține cu totul alt rezultat.

Aș dori să vă invit să privim împreună trei obiective anume, foarte mult discutate pe vremea când a fost creat FED. Suntem obligați mereu să ne întoarcem la acea perioadă, pentru că avem foarte multe de învățat de acolo. Erau trei lucruri pe care bancherii, în special cei de la Jekyll Island, doreau să le obțină prin Sistemul Federal de Rezerve. În primul rând doreau să oprească eroziunea puterii lor din New York în favoarea altor zone ale țării. Exact opusul a ceea ce *Federal Reserve Act* a promis să realizeze, doreau să păstreze puterea în New York. Aveau încă partea leului, bineînțeles, dar observaseră direcția în care se mișcau lucrurile și știau că trebuie să le oprească, atât cât încă mai aveau puterea să o facă. „Competiția este un păcat” a spus John D. Rockefeller I - și asta includea competiția venită din partea altor bănci profitabile.

Vreau să menționez că atunci când vorbesc despre cartelul bancar, mă refer în primul rând la marile bănci din New York, nu la băncile mici, de la colțul străzii, care se zbat sub povara sistemului. Unul din scopurile FED-ului era să obstrucționeze aceste bănci mici, pentru ca ele să nu poată prospera și ajunge din urmă pe cele de pe Wall Street. Băncile mici au fost dintotdeauna o țintă în acest sistem, trebuiau puse la punct, constrânse prin reglementari să sucombe, un proces pe care l-am putut observa de-a lungul a mulți ani. Acesta este obiectivul numărul unu, să păstreze controlul pieței monetare în New York.

Obiectivul numărul doi era inversarea tendințelor de formare a capitalului privat. Această expresie descrie în limbaj bancar un proces prin care un individ sau o corporație folosește propriile economii pentru a cumpăra ceva ori a face o investiție, în loc să împrumute bani de la bancă. Se întâmpla la începutul secolului trecut. Tendința era ca firmele private să-și păstreze dividendele în fiecare semestru, adăugându-le unor fonduri de economii, iar în timp, când se acumulau banii sau se forma capitalul, aveau suficient pus deoparte să folosească propriii lor bani pentru construirea de noi fabrici sau lansarea unui nou proiect de cercetare și dezvoltare sau orice era nevoie, fără a împrumuta de la bănci. Băncile erau îngrijorate din acest punct de vedere, deoarece aceasta le afecta profiturile. Obiectivul lor este să împrumute bani și cum îi convingi pe oameni să facă asta atunci când nu vor? Răspunsul era micșorarea ratelor dobânzilor, astfel încât ele să devină foarte atrăgătoare. Nebun să fii, să dai cu piciorul unei asemenea șanse...
Cum micșorezi ratele dobânzilor? Astăzi este foarte ușor, maneta se află la Sistemul Federal de Rezerve. Tot ce trebuie să faci e să tragi de ea în jos sau în sus și ratele se duc fie în jos fie în sus; ai control absolut asupra lor. În 1913 nu exista nicio manetă. În acele zile, banii aveau acoperire în aur și argint și nu-i puteau controla. Nu le convenea situația asta. Acești indivizi urăsc aurul și argintul ca acoperire pentru bani, deoarece în aceste condiții ratele dobânzilor sunt rezultatul forțelor naturale ale cererii și ofertei; deci nu puteau crea bani din nimic. Banii erau rezultatul interacțiunii a milioane de oameni ce făceau oferte pentru produse și servicii, săpau pământul pentru a scoate bani la propriu, săpau după aur și argint pentru a fi convertit în bani.

Conducerea FED căuta o metodă să împingă în mod artificial ratele dobânzilor în jos. Cum să facă? Au spus că nu se poate decât cu ajutorul unei „unități monetare flexibile”. După asta plângeau în acele zile. Ce-i trebuie națiunii noastre, au spus, este o unitate monetară flexibilă care să facă față cerințelor industriei și agriculturii. Încă puteți auzi această sintagmă și astăzi – „unitate monetară flexibilă”. Ce înseamnă? Câteodată ai nevoie de un dicționar pentru a înțelege aceste expresii. Nu înseamnă o bancnota de hârtie, pe care s-o poți îndoi, împături, ci înseamnă bani creați din nimic. De data asta nu-i greu să-ți dai seama că e o păcăleală. Dacă poți crea bani la discreție, nu trebuie să ai dobânzi uriașe pentru a înregistra un profit. E simplu! Dacă ai o unitate monetară flexibilă, poți de fapt să scazi ratele dobânzilor și totuși să ai surplusuri, nu-i așa? Aveau nevoie de această unitate monetară flexibilă pentru a scădea ratele dobânzilor și a-i ademeni pe oameni să se întoarcă la bancă să împrumute bani, iar astfel să inverseze tendința de formare a capitalului privat. Acesta este obiectivul numărul doi.
Obiectivul numărul trei era să paseze inevitabilele pierderi din interiorul sistemului bancar plătitorului de taxe, sub „nobila” scuză a protecției populației. Acestea erau cele trei obiective majore la momentul creării Sistemului Federal de Rezerve. Eu spun că acestea sunt obiectivele reale ale FED-ului. Plecând de aici să încercăm să le mai facem o analiză:

A reușit FED să păstreze controlul în New York, în mâinile băncilor mari? Răspunsul este un hotărât DA. Toți cei ce cunosc piața financiară știu că într-adevăr, așa s-a întâmplat. Avem ce-i drept bănci mari în vest și în sud, dar acestea nu sunt nimic în comparație cu acele bănci din New York care au încălecat lumea întreagă, având reprezentare în Beijing, Moscova, Africa și oriunde; aceștia sunt uriașii; ei și-au putut păstra poziția datorită Sistemului Federal de Rezerve. În urmă cu câțiva ani, Editura Simon & Schuster a publicat o carte intitulată „Secretele Templului” [*Secrets of the Temple*], scrisă de William Greider. A fost un best-seller și i s-a făcut publicitate ca fiind un atac necruțător împotriva Sistemului Federal de Rezerve. Când am auzit, nu mi-a venit a crede. Un astfel de atac publicat de Simon & Schuster, una din marile edituri? M-am gândit că nu trebuie să-mi mai termin cartea, au făcut-o ei pentru mine. Deci am cumpărat o copie și am citit-o într-o singură zi. Am fost uimit în privința a două aspecte:
În primul rând, istoria lui Greider era excelentă. Credeam că va fi o bălăceală, dar n-a fost așa. A descris toate detaliile neplăcute și știam că e adevărat, deoarece mă aflam în toiul cercetărilor. Când a venit vorba de concentrarea puterii în New York, iată ce a scris Greider:

„La acea vreme [vorbește de 1913] planul convențional în Congres era ca instituțiile guvernamentale să încalece trustul monetar, să-l dezarmeze de puterile sporite și să instituie un larg control democratic asupra banilor și creditului. Rezultatul a fost aproape opusul. Reformele monetare legiferate în 1913 au ajutat de fapt la păstrarea *statu quo*-ului, stabilizarea vechii orânduiri. Bancherii nu numai că aveau să obțină dominația asupra noi bănci centrale, dar de asemenea, aveau să se bucure de o noua protecție împotriva instabilității și propriului declin. Odată ce FED și-a început activitatea, difuzia constantă a puterii a fost oprită. Wall Street și-a menținut poziția dominantă și chiar și-a îmbunătățit-o".
Celalalt lucru care m-a mirat a fost concluzia lui Greider. A dovedit că Sistemul a acționat mereu împotriva interesului public. A dovedit că a fost proiectat să facă acest lucru chiar de la început, deci care credeți că a fost concluzia lui în privința unei soluții? Să abolim FED? Nu, nimic atât de extremist. Dar o preluare majoră a întregului Sistem? Nu, nici asta. Ce atunci? Greider a spus: vedeți dumneavoastră, totul e foarte complicat, învățăm și noi în timp, am făcut o mulțime de greșeli, dar nu vă neliniștiți, suntem călare pe situație, relaxați-vă, totul e sub control, ce avem nevoie acum e o mână de oameni mai inteligenți...
Acesta este genul de „criticism de cosmetizare" de care ai nevoie pentru a fi publicat de Simon & Schuster sau oricare din editurile importante, care sunt bine înțepenite în țesătura de investiții de pe Wall Street. Nu contează cât de exactă e povestea pe care-o prezinți; nu contează câtă dreptate ai, dacă nu oferi o soluție realistă pentru problema respectivă. Le convine, pentru că astfel oamenii au impresia că ceva se face în această direcție, cineva trage un semnal de alarmă. Dar nu există nici o soluție reală, iar autorii sunt aleși pe sprânceană, pentru ca cei care ar avea o soluție să nu poată fi publicați. Aceasta este o tactica pe care trebuie s-o înțelegem, în special în aceste zile critice care urmează. Este tactica opoziției controlate. Nu contează cât de exact descrii problemele cu care se confruntă America. Dacă nu dai și o soluție, ce contează? Dacă soluția ta este puneți oameni mai deștepți acolo, sau votați cu republicanii fără să puneți întrebări, atunci ești o opoziție controlată. Trebuie să fim conștienți de acest lucru.

Să ne întoarcem la subiect. Sistemul Federal de Rezerve primește nota 10 pentru menținerea controlului pieței financiare în New York. Dar în ceea ce privește inversarea tendințelor de formare a capitalului privat? Oare chiar așa au făcut? În mod regulat, micșorează ratele dobânzilor atât de mult, încât toata lumea este ademenită la bancă. Împrumută ca disperații, apoi economia se contractă și rămân toți înglodați în datorii, neputându-și plăti datoriile. Am văzut companii nevoite să-și încheie activitatea pentru că nu și-au putut plăti datoriile. Am văzut oameni pierzându-și casele și mașinile pentru că nu și-au putut plăti datoriile. Există corporații gigantice care atârnă de un fir de ață din cauza surplusului datoriei în care sunt înțepeniți. Adevărul este că, în zilele noastre, din ce în ce mai multe companii trimit băncilor semestrial mai mulți bani sub formă de dobândă decât trimit acționarilor lor sub formă de dividende pentru acțiuni. Gândiți-vă la asta pentru un minut. Băncile, care nu sunt implicate cu nimic în buna funcționare a acestor companii și care au creat acești bani din nimic primesc profituri mai mari din aceste industrii decât oamenii care muncesc pentru bani, economisesc bani, investesc bani și își riscă avutul pentru aceste corporații. Asta pentru că au inversat cu succes tendința de formare a capitalului privat și au reușit-o cu ajutorul unei unități monetare flexibile. Sistemul Federal de Rezerve primește un 10+ în carnetul de note pentru obiectivul numărul doi.

În sfârșit, au reușit ei să-și paseze pierderile inevitabile plătitorului de taxe, în numele protecției populației? DA! Asta e ceea ce eu numesc „Operațiunea Scoate pe Cauțiune". De fiecare dată când una din marile bănci are probleme (nu băncile mici, va rog să vă amintiți, acestea sunt competiția) membrii cartelului își scot pârleala pe spinarea plătitorului de impozite. Întotdeauna sub pretextul protejării populației. Dacă o mare corporație nu-și poate face plățile către bancă, se duce în fața Congresului și spune: „Nu putem lăsa această corporație să cadă; uitați câte mii de slujbe vor fi pierdute; cum vor suferi oamenii". Când o țară a lumii a treia nu-și poate plăti dobânzile către o mare bancă din New York, ce se întâmplă? Banca merge iarăși în fața Con-

gresului, spunând: „Știți, ar trebui să faceți ceva în legătură cu asta pentru că dacă trecem acest împrumut la pierderi, am putea da faliment. Apoi toți cei care și-au depus banii la noi, buni americani, cu conturi la banca noastră, și-ar putea pierde economiile. Poate că FDIC [nota tr: agenție guvernamentală care asigură depozitele de până la 100.000$, la băncile care au contract cu ei] nu va putea să acopere aceste pierderi; s-ar putea crea o situație de criză. Dacă banca noastră cade, ar putea fi urmată de altele și astfel vom avea o recesiune economica. Gândiți-vă câți oameni ar suferi”. Congresul își face datoria și ia inițiativa. Amintiți-vă, este partener în toată afacerea și votează fondurile necesare pentru a garanta împrumuturile sau pasează, direct sau indirect, prin vreo metodă ingenioasă, aceste sume plătitorului de taxe. Banii sunt obținuți de la FED și apoi noi îi plătim prin Mecanismul Mandrake. Sistemul Federal de Rezerve a obținut rezultate excelente și din acest punct de vedere. În caz că v-au scăpat câteva dintre cele mai memorabile manevre, vă voi aminti eu de ele. Penn Central Railroad a fost „scoasă pe cauțiune” în 1970. A fost un an bun, deoarece procesul s-a repetat și cu Lockheed Corporation. Commonwealth Bank of Detroit a fost în aceeași situație în 1972; orașul New York în 1975; Chrysler în 1978; First Pennsylvania Bank în 1980; Continental Illinois, cea mai mare dintre bănci până acum, în 1982. Și uitați-vă și la toate țările lumii a treia care nu-și pot plăți dobânzile și pentru care plătiți dv., deoarece FED creează banii ce sunt trimiși la Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială, iar de acolo merg mai departe, către țările respective. Acești bani sunt meniți să-i ajute să-și plătească dobânzile către bănci. Poate v-a scăpat circuitul pe care se plimbă banii, dar așa funcționează. Sistemul Federal de Rezerve primește un 10+++ pe baza acestor puncte și a fost cu siguranță un succes, judecat în termenii celor care l-au creat.

Acțiunile au consecințe și una din consecințele acestei scamatorii este ceea ce noi numim „datoria națională”. Se apropie rapid de 5 trilioane de dolari [n.t.: Atât era cu ani în urmă, la data acestei expuneri; acum depășește 8 trilioane, vizitați adresa următoare pentru o sumă curentă aproximativă: http://www.toptips.com/debtclock.html], bani de care știm, în realitate este mult mai mult decât atât, dacă adaugi datoria nefinanțată și tot ce este în afara bugetului, plus manevrele din Washington. O contabilitate onesta ar revela o sumă mult mai mare. Dar chiar numai cele 5 trilioane de dolari sunt o sumă impresionantă. Mi se spune că dacă am avea un teanc de bancnote de 100$ înalt de 40 de inci, am fi milionari. Un teanc de bancnote de 100$ însumând 5 trilioane s-ar ridica în spațiu pe 3.350 de mile. O grămadă de bani veniți de la noi, bani ce câștigă dobândă perpetuă.

Un alt mod de a măsura consecințele este că am înregistrat o inflație de 1.000% de când a fost creat Sistemul Federal de Rezerve. Pentru a vă da o explicație mult mai ușor de înțeles, un dolar actual cumpără bunuri în valoare de 9 cenți dintr-un dolar din 1913 [n.t.: Nici aceste cifre nu sunt actuale. Un dolar acum cumpără cam 2 cenți dintr-un dolar din 1913]. Cam asta e suma care ne-a fost luată, taxată, prin acest proces ascuns. Spun 1.000% inflație cunoscută, deoarece e mult mai mult. V-ați întrebat vreodată de ce nu avem mai multă inflație decât am avut? Știam că tipăresc bani în neștire, de ce inflația este doar atât și nu mai mult? Apoi am aflat. Ați auzit vreodată expresia „export de inflație”? Din când în când, găsești această expresie în secțiunea financiară a vreunui ziar. Mă înnebunea această noțiune; cum poți exporta inflația? Este una din acele fraze pe care oamenii le folosesc și nu sunt sigur că ei înțeleg cu adevărat ce înseamnă. Spre exemplu, zilele trecute citeam că FED a cumpărat dolari pentru a „propti” dolarul. Cum poți să cumperi dolari? Cu ce-i cumperi? Cu unități monetare aparținând altor țări. FED deține astfel de unități, cum ar fi yeni sau mărci germane și face schimburi din când în când.

Ce înseamnă expresia „export de inflație”? Înseamnă că 70% din masa monetară creată de Sistemul Federal de Rezerve nu se mai află în America, ci în alte locuri ale globului. Alte națiuni folosesc dolari americani drept monedă neoficială. Mai ales acele țări care nu au o unitate monetară realistă. Acele țări care înregistrează o inflație anuală de 5.000% sau 10.000%. Femeile ar trebui să meargă cu căruciorul plin de bani la piață pentru cumpăra o sticlă de lapte. Nu poți

face tranzacții economice serioase cu o astfel de monedă, de aceea folosesc dolari americani. Toate băncile din acele sisteme folosesc două tipuri de bani. Dolarii americani sunt folosiți ca principal mediu pentru tranzacțiile economice în majoritatea acestor tari. Acolo se află o mulțime din banii noștri. Am fost cruțați de impactul inflaționist al acestor bani. Dacă ar fi stat aici, ar fi făcut oferta împotriva banilor pe care-i avem deja și ar fi diluat oala cu supă și mai mult. Ce se va întâmpla în ziua când, din diverse motive, aceste țări nu vor mai putea sau nu vor mai dori să folosească dolari americani? Ce vor face cu acei dolari? Îi vor trimite înapoi. Vor cumpăra ceva cu ei, cât încă pot. În mare grabă. Pot fi frigiderele noastre, automobilele, pământurile noastre, clădirile, acțiunile unor corporații, politicienii noștri, sau orice altceva scos la vânzare. Toți acești bani se vor întoarce și atunci ne vom afla într-o perioadă scurtă de timp care ar fi trebuit să fie adevărata rată a inflației în toți acești ani.

Din întâmplare, am urmărit în ziare discuțiile despre noii bani pe care-i vor tipări. Se vorbește despre două feluri de bani, unii pentru noi, unii pentru restul lumii. Vor avea probabil culori diferite. Sincer, cred că-și dau seama că acești bani exportați se vor întoarce și, având alte culori, vor declara probabil ilegală folosirea lor aici. Acestea sunt unele din consecințele păcălelii numită Sistemul Federal de Rezerve.

Mai am doar un singur aspect pe care vreau să-l abordez și apoi voi trage concluzia. Este unul deosebit de important și se referă la cămătărie. În antichitate, cămătăria era definită ca dobânda pentru un împrumut, orice dobândă pe împrumut. În vremurile moderne, termenul a fost redefinit să însemne dobânda excesivă pentru un împrumut. Dobânzile moderate par logice. Sunt o recunoaștere a faptului că, atunci când depunem un efort considerabil pentru ne câștiga banii economisiți și renunțăm la a-i mai folosi o perioadă, împrumutându-i altcuiva, fiind vorba de un sacrificiu din partea noastră, ni se cuvine o sumă rezonabilă drept plată pentru acest sacrificiu. O dobândă rezonabilă e un concept cu care puțini oameni nu sunt de acord; pare logic și drept.
Dar ce este acest lucru care se cheamă dobândă excesivă? Thomas Edison a spus: „Oamenii care nu vor întoarce o lopată cu pământ într-un proiect, nici nu vor contribui un pound de materiale, vor colecta mai mulți bani decât cei care vor furniza toate materialele și vor face toată treaba”. Când am citit aceste rânduri, m-am întrebat dacă Tom nu cumva exagerează și am pus mâna pe calculator. Am presupus că avem de construit o casă în valoare de 100.000$. 30.000$ ar fi necesari pentru a cumpăra pământul, partea cuvenită arhitectului și orice fel de aprobări necesare. 70.000$ ar fi prețul construcției casei, materialele și munca depusă. Am presupus că beneficiarul va merge la bancă, va plăti 20% din prețul casei și restul îl va împrumuta cu o dobândă de 10%, urmând a plăti totul pe o perioada de 30 de ani. Am introdus datele în calculator și am descoperit că cel care împrumută suma va sfârși prin a plăti băncii 172.741$ dobândă, comparat cu 70.000$ plătiți pentru construcția casei. Cu alte cuvinte, de două ori și jumătate mai mult vor fi plătiți băncii decât celor care au furnizat materialele și efortul. Și puteți spune că este drept. După 30 de ani, fiind un împrumut pe termen lung, oamenii muncesc greu pentru banii lor și se sacrifică nefolosindu-i și împrumutându-i. Se cuvine să fie compensați. Da, dar nu pentru acești ban!. Nimeni nu a muncit pentru ei, nimeni nu a economisit acești bani. Nu a fost făcut nici un sacrificiu pentru ei. Acești bani au fost pur și simplu creați din nimic și eu consider că 172.741$ ca dobândă pe nimic este excesiv!

Cred că a venit vremea unei noi definiții date cămătăriei și anume: „Orice dobândă pentru un împrumut de bani fără acoperire (*fiat money*), bani creați din nimic”. Acest exemplu al casei de 100.000$, pe cât este de șocant, producând o nemeritată dobândă de 172.741$, este doar un fir de nisip în întreaga Sahară. Va trebui să-l înmulțiți cu numărul tuturor caselor din America, al tuturor hotelurilor, al tuturor clădirilor înalte, fabricilor, avioanelor, automobilelor, echipamentului agricol, școlilor, absolut totul, toate valorile fizice ale Americii. Aplicând aceeași rată a dobânzii, puteți să vizualizați acum totul, mental? Vorbim despre un fluviu de bogăție nemeritată, nemuncită, atât de lat, încât nici nu vă gândiți să-l traversați, fluviu ce se varsă perpetuu în

cartelul bancar. O scurtătură peste elementul productiv al societății. Bani confiscați de la cei care muncesc din greu să furnizeze materialele și efortul. Nici măcar nu știu că sunt deposedați de ei și adăugați acestui fluviu ce se varsă în cartelul bancar. Este un o idee de neconceput.

Probabil sunteți tentați să puneți întrebarea: Încotro curge acest fluviu? Vă gândiți că poate se varsă în vreun lac de acumulare, străjuit de un baraj, și bogăția se tot strânge și ei o colectează undeva. Nu, nu o colectează, o cheltuiesc! Nu acumulează deloc. Pe ce o cheltuiesc? Răspunsul s-ar putea să vă surprindă. Nu-și cumpără mai multe yacht-uri sau vile cu acești bani, au deja aceste lucruri, au tot ce-și pot dori. De fapt chiar au vândut casa clubului de pe Jekyll Island cu mult timp în urmă, pentru că se plictisiseră de ea. Este altceva. Când cineva are toată bogăția pe care și-o poate dori pentru plăcerile materiale ale vieții, ce a mai rămas? Puterea! Folosesc acest fluviu de bogăție să acumuleze putere asupra voastră, asupra mea și asupra copiilor noștri. O cheltuiesc pentru a obține controlul asupra centrelor de putere ale societății. Centrele de putere sunt acele grupuri și instituții prin care indivizii trăiesc și acționează și pe care ei se bazează pentru informarea lor. Cumpără efectiv lumea întreagă, dar nu pământurile și mijloacele de producție, cumpără controlul asupra organizațiilor, grupurilor și instituțiilor care controlează oamenii. Cu alte cuvinte, pentru a fi mai explicit, cumpără controlul asupra politicienilor, partidelor politice, rețelelor de televiziune, rețelelor de cablu, ziarelor, revistelor, editurilor, companiilor de comunicații, studiourilor de film, universităților, sindicatelor, bisericilor, asociațiilor de comerț, fundațiilor scutite de taxe, corporațiilor multinaționale, asociațiilor de cercetași, alegeți dumneavoastră... Faceți propria dumneavoastră listă cu organizații și veți descoperi că acolo s-au aflat acești indivizi pentru o bună bucată de vreme, cheltuindu-și acest fluviu de bani pentru a câștiga controlul asupra acestor instituții și organizații care le stau împotrivă. Este o măsură deosebit de importantă pentru ei.

Acest proces a continuat până la un nivel îngrijorător în America și în celelalte țări industrializate ale lumii, dar și în așa zisele țări ale lumii a treia, sau țări subdezvoltate, într-un asemenea grad încât acum putem spune că este complet. Au pus deja gheara pe aceste țări, sunt proprietatea lor personală. V-ați întrebat vreodată ce se întâmplă pe la Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială? O operațiune cam obscură, nu-i așa? Nu citiți prea multe despre asta. Doar câteodată, rar, pe ultima pagină a vreunui ziar aflați că Congresul, la insistențele Președintelui, a autorizat încă 100 de miliarde de dolari pentru Fondul Monetar Internațional. Și apoi articolul îți spune că acești bani vor fi folosiți pentru a împrumuta țările subdezvoltate, sau vor fi trimiși ca ajutor, ca să-și poată ridica standardul de viață. Chiar credeți așa ceva? Dacă banii sunt folosiți pentru a le ridica standardul de viață, atunci nu fac o treabă prea bună, deoarece după atâția zeci de ani, după atâtea sute de miliarde de dolari, nu poți numi o țară al cărei standard de viață a fost ridicat cu măcar un centimetru prin acest proces. De fapt, în majoritatea cazurilor, efectul este exact invers, și aceasta nu este o întâmplare, deoarece acei bani nu au fost folosiți pentru a ușura viața nimănui. Banii nu ajung în mâinile celor care au nevoie de ei. Sfârșesc în buzunarele politicienilor acelor țări, guvernelor lor, și-i ajută pe aceștia să-și întărească structura de putere și abilitatea de a controla populația. De obicei, încep ca dictatori ineficienți, dar odată ce primesc acești bani de la FMI, devin dictatori eficienți. Au o armată bine echipată, o mai bună birocrație și un control total asupra subiecților lor. Acolo sunt cheltuiți acești bani.

Aceste țări au fost cumpărate deoarece politicienii lor sunt acum complet dependenți de acești bani. Avem exemplele familiilor din țările Americii de Sud, care trăiesc pe ajutor social și sunt acum la a treia sau a patra generație de când o duc așa; s-au obișnuit cu mâna întinsă și nici nu pot visa la altceva. Trăiesc pe ajutor social internațional, din fondurile ONU. Politicienii lor nu au o ideologie. Comunism, socialism, capitalism, fascism, care este diferența? Unde sunt banii? Atâta vreme cât politicienii lor trăiesc bine, au vile, yacht-uri, limuzine, merg la New York la ONU și au apartamente la Waldorf-Astoria, este singurul lucru de care le pasă.

Aceste țări, care au fost cumpărate prin aceste metode, se află acum în posesia acestui grup de la ONU și și-au ocupat locurile în Noua Ordine Mondială, unde ne așteaptă pe voi și pe mine să apărem. Aceasta este cealaltă față a monedei. Acest transfer de bogăție din America spre aceste țări nu numai că nu le ridică standardul de viață, dar îl micșorează și pe-al nostru. Aceasta face parte din plan, fie că o credeți sau nu. Risipește într-una, risipește bani, risipește forță de muncă pentru a scădea nivelul de trai! O națiune puternică nu este un candidat atunci când i se cere să-și predea suveranitatea națională, pe când una slabă, da. Dacă America poate fi îngenuncheată și pusă în situația de a lupta pentru supraviețuire, dacă oamenii sunt flămânzi, dacă avem răzmerițe în stradă, atunci americanii ar putea să accepte recunoscători asistența Organizației Națiunilor Unite. Acele minunate caschete albastre, forțele de menținere a păcii, ar putea readuce ordinea în orașele noastre, sau banii internaționali, o nouă monedă a noii lumi, cu putere de cumpărare. Ei ar putea fi bine primiți de către negânditorul, neștiutorul public american. Cu asta ne confruntăm. Ce încerc să spun e că numele acestui joc nu este „Bogăție”. Este „Putere”.